

Crisi de l'educació a Catalunya

II

Admès que l'educació, presa aquesta paraula en son sentit més ampli, té per objecte la formació de les noves generacions, i el progrés estriba principalment en adquirir una consciència més clara de la direcció que deu donar-se a l'activitat humana, és indubtable que els individus i els pobles deuen formar-se un ideal educatiu.

Les espècies animals, com també les races humanes inferiors, per instint procreen i per instint cuiden que els nou nascuts tinguin el necessari per a viure, fins que ells mateixos puguin procurar-s'ho. Succeeix aixís perquè aquest instint és una manifestació de les lleis que regeixen l'univers en la part que es refereix a la vida animal.

La vida humana està subjecte també a les lleis generals independents de la voluntat; però, dotat l'home d'intel·ligència amb potencialitat per a arribar al coneixement de dites lleis, ha de procurar adquirir aquesta coneixença a fi de no dirigir la voluntat en el sentit de contrariar-les, perquè, de tenir aquesta pretensió, els seus esforços serien del tot inútils.

Això vol dir que l'ideal que els individus i els pobles deuen formar-se, no ha d'esser producte exclusiu d'un raciocini sinó que ha de subjectar-se a la realitat.

En matèria d'educació l'home ha de fer d'una manera conscient, ço que fan els animals inconscientment. Donar als infants tot ço que necessiten i no abandonar-los fins que siguin homes aptes per a viure per ells mateixos.

En aquestes paraules està inclòs tot l'ideal educatiu, si bé expressa d'una manera vaga, perquè els nens han d'esser cuidats de diferent manera segons l'edat i perquè essent la infància el principal període formatiu de la personalitat que es continua en l'adolescència, diverses són les maneres com se pot contribuir a la conversió de l'infant en home, essent més o menys llarg el temps necessari per a arribar a la fi perseguida, segons el camí que es triï.

Abans de passar endavant, cal fer una aclaració, perquè potser algú, prenent els mots al peu de la lletra, trobaria erroni el concepte de l'ideal educatiu.

En dir que aquest és convertir l'infant en home apte per a viure per si mateix, no es contraria cap de les doctrines religioses qui estatueixen que la fi darrera de l'home no és d'aquest món, perquè tant els creients com els incrèduls afirmen l'obligació de viure i la criminalitat del suïcidi.

Encara que a la vida espiritual se li doni molta més importància que a la material, i es posi aquesta en un rengle inferior, cal no oblidar la humana condició que fa que totes les idealitats, totes les sublimitats de l'esperit, tinguin llurs arrels en la matèria. Per somniar estats més perfectes que l'actual, per recloure totes les potències anímiques en la contemplació interior de les veritats religioses, cal viure; precisa satisfer les necessitats materials primer que tot, i per viure una vida plena, precisa satisfer també les necessitats intel·lectuals i morals.

Quan naixem ens manquen els mitjans propis per a viure; els qui ens han portat al món ens els proporcionen; però no compliran bé amb nosaltres si no desperten les nostres facultats educant-les de manera que arribi un dia en què sapiguem i puguem prescindir dels altres.

Aquest ideal educatiu respon, doncs, a les exigències de la realitat i pot estendre's a tota la humanitat sense distinció de races ni de religions.

L'educació dels infants en els primers anys se verifica dintre la família organisme que fa necessari precisament aquella funció, de tal manera que quan l'infant se troba mancat de la família natural, la societat procura crear organismes que la substitueixin, essent molt difícil verificar-los amb la calor dels afectes familiars.

No hi ha cap mena de dubte; les funcions característiques de la família són la procreació i l'educació, i molt més aquesta que aquella, perquè la perpetuïtat de l'espècie humana (apart d'esser possible sense la família) no queda sols resolta infantant les noves generacions; cal que aquestes siguin aptes per a sostenir-se i prosperar dins les condicions generals de vida de la societat que les conté.

I, naturalment, segons sigui la manera d'esser i la mentalitat especial de les famílies, així serà el sistema educatiu. Per això una veritable classificació de les societats familiars ha de fonamentar-se principalment en la manera d'entendre l'educació.

Sense que els pares i les mares se'n donguin compte, inculquen als fills els sentiments, idees i volicions que els són propis.

Quan una societat se compon de famílies que tenen igual mentalitat, tots els altres organismes socials que cooperen a l'obra educativa, escoles, tallers i fàbriques, parròquia i demés institucions religioses, societats de esport i de recreu, i tota mena d'associacions que regulen la vida privada i pública, ajuden a fer més forta i estable la formació familiar. Si aquesta fa els homes aptes per a resoldre totes les dificultats de l'existència, no hi ha crisi educativa; però pot venir aquesta sense modificar la manera d'ésser, quan posant-se en contacte amb altres societats més perfectes, augmentin les dificultats de tal manera, que les armes amb que comptaren per a la lluita no serveixin en la nova situació.

La crisi és més pronunciada quan la societat se compon de famílies de diferent formació social; perquè aquesta diferència es troba també en els altres organismes caracteritzats segons la mentalitat que predomina en cada un d'ells.

Si la majoria dels obrers de la indústria pertanyen a famílies desorganitzades, educaran els fills d'una manera molt diferent de la minoria que prové de fortes famílies pageses. Com les primeres formen l'ambient general, en elles no hi haurà lluita entre l'educació familiar i la de fora, mentre que aquesta lluita es manifestarà en les segones. En unes i altres hi haurà crisi, però de distint caràcter: en les primeres serà deguda a deficiències d'educació, que és el caràcter propi de la desorganització familiar, conseqüència lògica de la qual són les tendències anàrquiques; en les segones la crisi és deguda a les idees contradictòries que s'infilten en el noi, quan sense sortir de la família entra en un altre organisme social.

Ara bé: ¿hi ha homogeneïtat en la societat catalana? Les famílies que la componen, ¿s'inspiren en el mateix criteri per a resoldre les dificultats de l'existència? ¿Han modificat llur especial manera d'ésser en el temps moderns, o conserven la tradició? Els altres agrupaments, ¿enforceixen o contrarien l'educació familiar?

L'estudi de la vida real, sols pot donar resposta satisfactòria a aquestes preguntes, sense la qual el problema educatiu a Catalunya quedaria a les fosques i no es podria resoldre amb coneixement de causa.

Cal veure, doncs, que ens diu la realitat: cal investigar l'ideal educatiu dels antics, si avui s'és modificat, i judicar si responia a la fi pròpia d'ell, de fer les noves generacions aptes a resoldre les dificultats de l'existència.

MARTÍ ROGER.

(Seguirà)

Fulles ventisses

Poesies de tots vents posades en català
per JOAQUIM RUÏRA

GRACIES MUNDANES

Si em voleu dar, Senyor, gracies mundanes,
deu-me una casa xica entre jardins,
ni massa aprop, ni llunya de veïns,
amb bon sol i a redòs de tramuntanes.

Deu-me modestes salses casolanes,
que em parlin de cerfulls i romanins,
pa de forment de les pairals quintanes,
aigua ben pura i saborosos vins.

Si es trob, deu-me un amic sense cap vici,
una muller, si es troba, poc llunàtica
i fills, dels quals s'auguri un bon auspici,
feu que em lloïn els doctes en llur plàtica
i que mai no ofereixi sacrifici
a l'estúpida Fama democràtica.

EL PRÉSSEC I ZU

Dalt d'un cimerol
un préssec madur
tot daurat de sol
tremola insegur.

Aspira a l'atzur,
mes, l'atzur no el vol;
ha de caure al sòl,
i el sòl, jès tan dur!...

L'abastes clement
i, galtut, rient,
ell sembla que miri
ta boqueta en flor
amb encant d'amor
i set de morir-hi.

A LA MISSA DEL GALL

Tot bategant de dents, riem, riem,
que el fret pessigoller causa alegríia.
Sembla que el glaç, que pels carrers veiem,
la blanca lluna, glaç de llum, el cria.

Amb quínes filigranes d'art suprem
l'hivern els nostres ràfecs aparíia,
guarnint-los d'un extrem a l'altre extrem
amb randes de brillant cristalleríia.

Es la nit gloriosa de Nadal,
o la més bella nit entre les nits!
Al temple ¡quin esplèndid festival !

Jesús és nat. Besem sos peus petits.
Tot riü... i es veu, al llustre matinal,
que la rosada s'ha tornat confits.

A LA STA. SALELLAS LOBEZ

Dameta gironina
bella i espurnejant
de la gaiesa fina
d'un esperit d'infant,

vós, que a la vida plena
gireu l'esguard primer
i amb alegrois de nena
correu cap a muller,

digueu ¿quí us ha indicada
amb seny expert i amarg
la més pròpia diada
de vestir-vos de llarg?

Quí vol que el vestuari
de l'adulta estreneu

sobre flors del Calvari,
dins ombres de la Creu?

Que bé coneix la vida
qui tal cosa ideà!
Ma dameta aixerida,
volgeu-ho medità.

Aprofiteu devota
l'hora del Dilluns Sant.
Vers una vida ignota
penseu que esteu entrant.

Si el dolç Jesús l'omplena
de sa serena pau,
no hi trobareu cap pena,
que no us sembli suau.

XAFEC D'ESTIU

L'aire ardent, enfebrat, tot buf atura,
cauen gotes pesants com a de plom
i, amb retrunyys hòrrids craquejant, se romp
esquerdada de llamps la volta obscura.

De sobte en xiscladissa el vent prorromp
i corra foll pels munts i la planura.
Després es desfà en aigua la natura.
Cel i terra en van plens de gom a gom.

Al cap de poca estona el sol d'estiu
s'estén festós pel degotant ramatge,
on gais pardals, eixint de jòc, s'atropen;
la gent surt als balcons, la vila riu,
i, com enamorats del fresc aiguatge,
xics i xavals, xipollejant-hi, es xopen

L'ÚLTIM BRÀNC

Un mal vent capolà mon tany vergell,
un altre, ma millor branca florida,
i de mon sí com desniat aucell
la salut benamada n'és fugida.

Tempestes i miseries de la vida
m'han anat esbrancant. So un arbre vell,
ja mig desarrelat i de gairell,
una soca vetusta, mig podrida.

Però... gràcies, Senyor, jo us beneesc...
encara em resta verdejant i fresc
un branc soliu, que reenfortí sa veta,

un branc, que beu rosades i treu flor,
ple d'aromes, celsties i remor;
el branc de mos ensomnis de poeta.

PLUJES DE ZARDOR

Amic: còm, a pagès, un hom s'enuja
d'aquests temps de tardor brúfols i humits,
en els quals cada dia tenim pluja
i pluja novament totes les nits!

Les rieres i recs ixen dels llits
i als camins, inundant-los, l'aigua puja.
Al pla ningú no hi entra que no en fuja:
tot és fang, mullader, camps submergits...

Si vas al bosc, amb el verder t'enaigües,
els branquinyols t'hisopen el barret
i la fullaca amaga bassots d'aigües;

i no pensis girar-te a cap indret,
on la muntanya, somniant paraigües,
no en retregui l'imatge en un bolet.

LA PLUJA EN UN CARRER ANZIC

O carrer de Girona, vell, rònec, costerut,
de canals voladisses, ferotges i agressives,
jo de tes plujes èpiques guardo memories vives,
hagudes en llargs dies, que d'hoste m'has tingut.

Tu del tro redoblaves les notes emotives,
tu daves veus enormes al llobrec bofarut
i, en els ruixats de tràmpol, amb ansies redivives
gaudia ses disbauxes ta folla senectut.

Tes canals, aleshores, des dels altíssims ràfecs
envafen tot l'àmbit, agombolant-hi xàfecs;
era un xipoll l'acera, i la ramblia un rec;

els transeunts retien malmesos els paraigües,
i, per entre la fressa del gran daltabaix d'aigües
el penell de ta torra escorria un renec.

Posta

El viatjant és arribat malalt de viatge, malalt i vell. En sa maisó, de cara a Ponent, ha sentit en boca del metge la condemna al repòs forçat. El seu cos encara en tremola de la sentència, per ço com de tota la vida havia caminat, sense que li privés el camí ninguna amor. La seva solitud trobava vida en el moviment. Els canvis de país i les mutacions de costums li resfrescaven l'ànima d'una alegria dolça i quieta. Comerciava sens afany de llogre, amb la facilitat portada pel mateix moviment, com caçador en terres verges.

El jorn de la sentència, mirava des de la miranda una rogenca posta de sol. Encara l'havia vist sortir l'astre magne en nació estranya. Li entrà el desfici de córrer amb rapidesa d'àguila vers el Ponent, vers la claror fugidora, qui se tombava entre magnificències purpurines.

En reaparèixer el sol, ell ja seria un home nou, un home subjecte a estret horitzó, un tullit, semblança de nau llençada a la platja.

El sol anà caient, i el seu embolcall, de primer igni i enlluernador, va amoratar-se com una viola. Les aurenets pararen llur vol. Va fer-se en la mar una gran calma. El gran disc, punsó, s'enfonsà en la carena de la muntanya daurada. I el malalt, llavors, caigué abatut i plorà, com si ja fos pres en braços de la mort.

La mort del professor

En la primavera, el jardí del col·legi és meravellós. Refilen els rossinyols en les copes de les acàcies, i a l'ombra del fullam i de les flors, xerrotegen els infants. Infants i rossinyols semblen combatre a dominar el jardí. Mes, un jorn, els rossinyols no senten la veu de la mainada. El professor és mort. Vénen els infants, silenciosos, en llarga corrua. Sona, al lluny, trist bategar de campanes, harmònic amb el rés profund i greu dels clergues. Darrera el fèretre del professor, s'acorrúa la fillada intel·lectual.

L'endemà, l'ànima dels mestres plora, endolada, l'ausència del company. Les sales d'estudi enyoren el pas del professor. Però el jardí, de sobte, ressona de música alegre i inapagable. Els infants, en llur inconsciència, reprenen, tot seguit, la xiscladissa joiosa i en lo alt de les acàcies els rossinyols se posen, de nou, a cantar, com volent vèncer la joia de la mainada.

MIQUEL ROGER I CROSA.

Maternitat..?

Què et passa amiga graciosa
la del somriure exquisit,
per què a tes galtes de rosa
un lliri blanc ha florit?

i tornes tota commosa
quan mires un nin petit,
que sa boqueta reposa
en la flor roja del pit?

Jo et pressento sabedora
de l'esllanguiment que esflora
les roses del bell color,

i pressento que somnies
jorns de goig en llunyanies
quan besis el fill del cor

L'amor dels infants

Me plauen els infantons
i sentir els seus petons
damunt ma galta esblaimada.

Li feu fugir la color,
una enyorança d'amor,
la primera i malaurada.

Serenament aimo jo.
Mai cap desig torbadô
el meu cor jove esperona,
m'abracen els nins petits
i sento amors exquisits
que em posen una corona.

I tots me semblen fills meus
i quan destrien ses veus
el meu nom, té més dolcesa,
i sento la pau al cor,
i no cobejo altre amor,
que el dels infants tot tendresa.

M. DEL CARME MARCÉ

16 - 1 - 19

El meu pinsà

Al coral amic Lluís Comas i Xandri

I que n'era de formós i intel·ligent el meu pinsà. Era l'admiració dels veïns. Com que de pinsans no se'n crien gaires en aquesta comarca, hi havia col·leccionador que me'l comprava a bon preu. Però jo m'estimava més els alegres refillets del pinsà que unes tristes pessetes. Perquè en sabia de cantar. De bon matí era el meu despertador, tot just l'aua era apuntada que ja refilava, i tot refilant s'engrescava ell mateix. A voltes el trèiem a fora. Un veí tenia una cadenera, cantadora també. Com s'entonaven, com s'esbravaven, però val a dir-ho: el pinsà sortia sempre vencedor.

Un dia, tenint-lo a fòra, un gat d'un veí nostre es llençà sobre la gàbia i la feu caure. Fou tan gros el sust del pinsà, que s'esvalotà furiosament dins la gàbia ajeguda a terra fins que l'entràrem adins, avisats pels transeunts. Gran fou el disgust nostre en observar que el pinsà tenia una cama rompuda. Segurament degué rompre-se-la en caure a terra.

Des d'aquell fet, el pinsà no cantà més: solament piulava, saltironant amb una sola cama, en agafar-nos dels nostres dits, el bocinet de molla de pa amb que l'obsequiàvem tots els matins.

.

Un jorn, al matí, ens sorprengué la seva mort, ajegut sobre la gàbia. Tot arrupit i fred ens emocionà. No compreníem la causa de sa mort; ens semblava impossible, tant alegre i refilador que havia sigut! Crèiem que l'escomesa del gat era causa de sa mort. En netejar la gàbia ens esglaiàrem. No hi havia un gra d'escaiola dins la menjadora, ni una gota d'aigua dins la beuradora. Ens havíem oblidat d'arreglar-li la gàbia.

El pobre pinsà havia mort de fam.

Vaig sentir una esgarripança de fred a l'espina.

CONRAD BARNÉS I COSTART.

Palamós, Gener 1919.

Crònica local

A judicar pel Carnaval d'enguany hom diria que l'humor palamosí està en consonància amb l'anormalitat de la vida. Les disfresses exhibides foren en nombre reduït i encara reveladores de l'estat precari. Es de notar, però, la gran còpia d'infants travestits, qui pul·lularen amb faç riallera i alegres gambadeigs. Els balls del Centre Federal i del Casino El Puerto, un born de gent, produint una atmòsfera tal, que els portadors d'ulleres quedaven encegats només de posar-hi el nas, i els baixos d'estatura es consideraven molt desgraciats, car tenien treballs a respirar. Socis del Casino La Unión s'animaren el segon dia per organitzar-hi ballades, i ball feren molt animat a l'hora del vermut i ball a la nit que fóra estat clarell de no haver dansat parelles matrimonials. El primer dia, rondà la població i acudí a les Societats una estudiantina dirigida per En Rafel Suñé: cantà una composició castellana, lletra d'En Martí Plaja i música de N'Eliseu Carbo. L'aplec tradicional a la Fosca fou concorregut, si bé no tant com en altres anyades.

El judici, suara indicat, es desfà amb l'èxit econòmic, prominent, superior, de les sarqueles representades al Saló Carmen per la Companyia que dirigeixen els senyors Riba i Iturmendi. En les sessions de tarda, ofertes el dia de Sant Josep i de la Mare de Déu de Gràcia, la fulla de taquilla acusà una recaudació propera als 300 duros. Veritat que la sarquela és la concreció del gust artístic de la generalitat palamosina, més sigui dit de passada que Palamós disfruta fama d'amor a la vera música, segons testimoni d'eminents

artistes qui han treballat en nostre coliseu. La citada companyia ha posat en escena: «La Duquesa del Tabarín», «El asombro de Damasco», «Los pícaros celos», «La cara del ministro», «Los cadetes de la reina», «De Sevilla a los corrales», «El húsar de la guardia», «El niño judío» i «Eva».

Amb gran festa fou rebut nostre amic En Teodor Buisson, qui ha passat l'odissea inherent a un presoner de la gran guerra. Sos pares francesos, arre-lats a Palamós, ploraren llàgrimes de goig immens en abraçar l'únic fill retornat del compliment patriòtic. En Josep Fàbrega donà la benvinguda. El chor El Progrès cantà La Marsellesa. També han vingut de la gran guerra En Joaquim Gonties i En Josep Bosch.

De la França, industrialment, no venen gaires bones noves. Els fabri-cants tapers del Var senten afany de predominar en el mercat de llur país, arribant a l'extremada pretensió de produir els trefins, especialitat de la qual té, per fortuna, l'Empordà, el monopoli. A la restricció imposada pels fa-bricants francesos, s'hi ajunta, segons informes, el desig de minvar la impor-tació per a enrobustir el canvi. Molta influència ha de tenir l'expedidor per a trobar vagons. Davant l'aglevament de dificultats, ha tancat la fàbrica En R. Tauler. Tots els patrons han concedit als obrers les millores dades per la Corchera. La Societat de Patrons nomenà President N'Emili Pagès. En el ram de carreters del Sindicat sorgí una escisió, separant-se'n En Francesc Roldós; com a conseqüència, obrers de la Corchera no volgueren carregar el carro del qui no figura en el Sindicat, essent acomiadats de la fàbrica. El Sindicat donà 24 hores de temps a la Corchera per a readmetre els despat-xats. I fou el mateix jorn que el Jutjat, per ordre superior, privà l'exercici de funcions del Sindicat. L'endemà va declarar-se la vaga general. Se declarà un formidable incendi en la fàbrica de taps dels Fills de Francisco Forgas de Bagur, sensible desgràcia per la falla de vida que hi haurà en aquella pobla-ció, al menys per una mitja anyada. Des del cimall dels turons veia's la gran fumera i el sinistre resplendor.

En la sala de sessions de la Casa de la Vila varen repartir-se les recom-penses de la Societat Salvamento de Náufragos, per mèrits contrets en el temporal de Gener. Al President de la Societat en esta vila, En Fèlix Ribera, amb motiu de sa acertada labor i son compliment de 23 anys de servei, la Medalla d'or de cooperació; Medalla de plata de premi a En Pere Gutiérrez i Campillà, Pràctic del port i Patró del bot salvavides; Medalla de bronze de premi i 50 pessetes al Sots-Patró del bot salvavides, En Sebastià Collell; Medalla de bronze de premi i 40 pessetes als tripulants del salvavides, En Joan B. Ontolí, En Pere Bachs, En Joan Moll, En Fermí Forgas, N'Antoni Quixal, N'Agustí Cora, En Josep Egea, En Joan Illa i N'Ernest Cadira; al Contramestre del «Marieges», N'Amador Botella i al carrabiner de mar En Jaume Turró; 40 pessetes i vot de gràcies als carrabiners En Lluís Carmona i En Leandre Cervera, a En Manel Sierra, Contramestre del Port, a l'Em-

pleat de l'Ajuntament En Josep Corominas, i als mariners mercants Pere Trijueque i Pelai Pons. Els tripulants del salvavides poden entrar en concurs pel premi de Mr. Robin. Ampliant les noves dades en l'últim número, direm que foren salvades 51 persones per mitjà de caps i amb el salvavides els 8 naufrags de l'«Estrella del Mar».

En la festa celebrada a l'església de l'Hospital a honor de Sant Josep predicà notablement Mossèn Gironella, i l'Escolania cantà bé bonics Parenostres. En els diumenges quaresmals, el Vicari, Mossèn Martí Torrent, ha donat proves de bell dir en el desenrotlló de punts de doctrina.

L'Agrupació Catalanista ha llogat el camp d'En Pere Jordi i Albertí, vora l'Aubi, per establir-hi foot-ball i tennis.

Hem tingut el plaer d'estrènyer la mà del palamósí En Joaquim Clara, resident a Alemanya.

Ha mort el jove N'Enric Turró, jove empleat qui es distingia per ses bones aptituds comercials; (a. C. s.)

L'hivern ens deixà amb unes fuetades de tramuntana que feien apagar l'electricitat.

Gran rebombori entre l'element femení amb motiu de les trumfes. L'Ajuntament en ven a 10 cèntims lliura. Ara sembla que no es pot viure sense el producte inconegut a principis del segle XIX.

Esport

Foot-ball

Amb gran joia i satisfacció torno a emprendre la humil tasca d'aquesta secció en moments en que tots els foot-ballistes palamosins criden amb tota la força de llurs pulmons: ¡Ja tenim camp d'esports!.. Tornarem a jugar i enlairar novament el nom del «Palamós F. C.».

Per fi, després de moltes gestions, s'ha conseguit adquirir un camp d'esport on el jovent de Palamós podrà divertir-se i fruit de tan bell esport.

Per fi el camp d'esports tan desitjat ha vingut a complaure nostres desitjos.

Novament Palamós podrà disfrutar d'aquest bell esport qui tan temps feia que no havíem vist en aquesta vila.

Animem-nos, foot-ballistes palamosins. Nostre Club patern ens crida a les seves files. A entrenar, que dintre poc temps fruïrem novament de les victòries i ens posarem novament al capdavanter de tots els clubs comarcals i alçarem amb gran orgull l'emblema de l'antic «Palamós F. C.», glòria i honra esportiva de nostra vila i de tota la comarca.

JOSEP FRANCH

Moviment del port durant el mes de Març de 1919

ENTRADES		TONELATGES	SORTIDES		TONELATGES
Vapors	4	405	Vapors	4	405
Barcos de vela	17	891	Barcos de vela	17	891

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Març

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
92	6.960'43	31	5.719'43	10

Registre civil

Mes de Març

Naixements: 1. Angela Monfort i Vila.—2. Margarida Saló i Alburra.—3. Lluís Moner i Viladesau.—4. Josepa Bou i Gonzàlez.—5. Anton Company i Fletes.—6. Anton Rodríguez i Martínez.

Innomenats: 1. Darné i Marsillach.—2. Sureda i Soler.—3. Figueras i Massoni.

Defuncions: 1. Alberta Morera i Bajandas, 84 anys.—2. Pere Niell i Simón, 53 anys.—3. Francisco Bonfill i Suria, 48 anys.—4. Enric Torró i Pujol, 26 anys.—5. Francesc Maimí i Boada, 74 anys.—6. Joan Pons i Massanas, 38 anys.—7. Francesc Planas i Ferrer, 51 anys.—8. Maria Pedra i Obiol, 77 anys.—9. Esteva Radó i Pallí, 75 anys.—10. Josep Funalleras i Prats, 86 anys.—11. Consol Mayans i Clotas, 35 anys.

Matrimonis: 1. Martí Martinench i Vergeli amb Aurèlia Vidal i Puig.—2. Josep Buscall i Parés amb Agna Corominas i Alrich.—3. Emili Castillo i Collgrós amb Salvadora Parera i Mallorquí.—4. Carles Elena i Buscàlia amb Neus Bragado i Gallart.—5. Ricard Mas i Camàs amb Cànida Faus i Oliveras.—6. Anton Sagàs i Estrach amb Consol Francès i Daranas.—7. Francesc Pallí i Casadevall amb Enriqueta Mareña i Planas.—8. Manel Sierra i Toscano amb Narcisa Puigvert i Mas.—9. Josep Loste i Isern amb Josepa Bou i Lloveras.

CICLES SANROMÀ

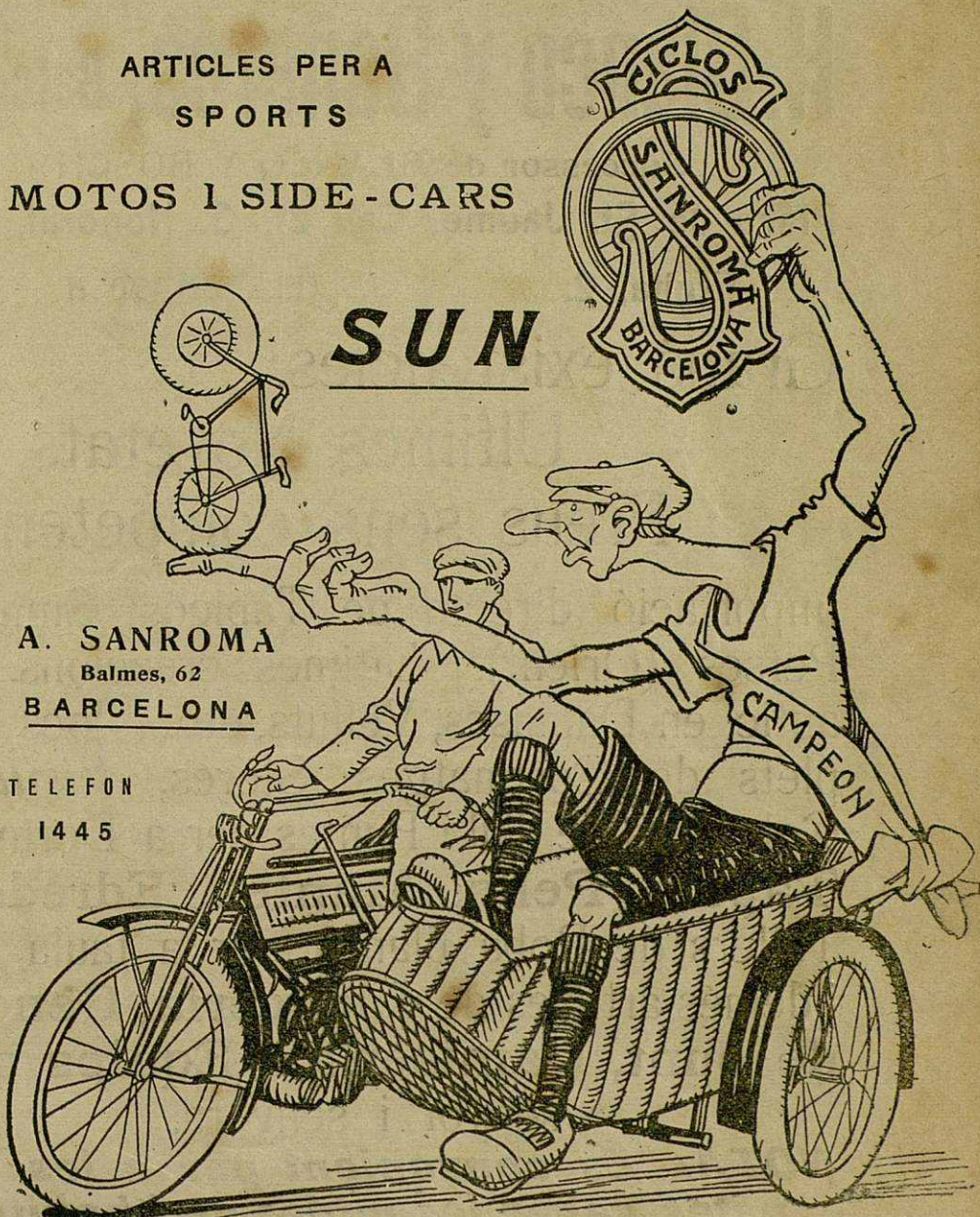
ARTICLES PER A
SPORTS

MOTOS I SIDE-CARS

SUN

A. SANROMA
Balma, 62
BARCELONA

TELEFON
1445

ALFOMBRES - TAPICERIES

Tot quant se fabrica a Europa per a decorar, se troba en els
GRANS MAGATZEMS A L'ENGROS I AL DETALL

H. Blanco y Bañeres, Barcelona

Successor de BLANCO Y BOSCH

Plaça de St. Jaume, Call 21, S. Honorat, 1 i 3
i Fruita, 2. TELEFON 190 A

Grans existències.

Últimes Novetats.

Preus sens competència.

Importació directa de Tapiços, Smirna i Perses (Orient). Últimes creacions, estil antic, en Damasc, Velluts, etc. Jocs complets de Cortinatges, Stores, *Visillos* i Cobrellits de Tul i Puntetes per a Dormitori. **Tapets, Pells, Mantes, Edredons.** Tallers de Roba blanca per a taula i llit i demés articles de **Llenceria, Gèneros de punt, Camiseria i Equips** per a senyor i senyora.

NOTA. *Es convenient per a les carpetes saber les mides de l'habitació.*